

POSTANOWIENIE

Dnia 27 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie **A. R.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 27 sierpnia 2024 r.

wniosku obrońcy lustrowanego o wyłączenie sędziego

na podstawie art. 41 k.p.k. w zw. z art. 42 § 1 i 4 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

wyłączyć sędziego Stanisława Stankiewicza od rozpoznania sprawy IV KK 333/22.

UZASADNIENIE

Obrońca lustrowanego A. R. złożył w dniu 5 lipca 2024 r. wniosek w trybie art. 29 § 5 ustawy o Sądzie Najwyższym w którym domagał się wyłączenia od rozpoznania sprawy sędziego Stanisława Stankiewicza. W końcowej części *petitum* wniosku oświadczył, że na wypadek nieuwzględnienia tego wniosku w trybie ustawy o Sądzie Najwyższym, wnosi, aby traktować wniosek jako wniosek o wyłączenie sędziego na podstawie art. 42 § 1 k.p.k. (k. 196 akt SN). W uzasadnieniu wniosku jego autor przywołał okoliczność wyłączenia już na etapie postępowania kasacyjnego sędziego P. Kołodziejskiego, Małgorzaty Bednarek, Adama Rocha, Antoniego Bojańczyka i Anny Dziergawki, a nadto fakt przydzielenie tej sprawy kasacyjnej sędziemu S. Stankiewiczowi. Wskazując, że tego sędziego dotyczą te same przyczyny żądania wyłączenia co w przypadku poprzednich

sędziów, a więc objęcie stanowiska sędziego Sądu Najwyższego w wadliwej konstytucyjnie procedurze i to już w sytuacji gdy nastąpiło wydanie wyroku przez Europejski Trybunał Praw Człowieka w sprawie Wałęsa przeciwko Polsce, a także przywołując także szereg orzeczeń Sądu Najwyższego (w tym uchwałę SN w sprawie I KZP 2/22), wskazał, iż sędzia ten powinien zostać wyłączony od orzekania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o wyłączenie sędziego Stanisława Stankiewicza od rozpoznania sprawy zainicjowanej kasacją obrońcy lustrowanego jest oczywiście zasadny. Bez wątpienia, okoliczności związane z uzyskaniem statusu sędziego SN przez S. Stankiewicza w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r. prowadziłyby, gdyby sędzia ten zasiadał w składzie rozstrzygającym sprawę, do naruszenia standardu z art. 6 ust. 1 EKPC, standardu konstytucyjnego (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP), ale także do przyjęcia, że sąd z jego udziałem będzie sądem nienależycie obsadzonym w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Taka konkluzja wynika zarówno z dotychczasowego orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, jak i Sądu Najwyższego (por. orzeczenia ETPC w sprawach: Reczkowicz przeciwko Polsce, skarga 43447/19, Dolińska – Ficek i Ozimek przeciwko Polsce, skarga 49868/19 oraz Advance Pharma sp. z o.o. przeciwko Polsce, skarga 1469/20; uchwała połączonych trzech Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. BSA I-4110-1/2020, OSNK 2020, z. 2, poz. 7; uchwała SN z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22; postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2021 r., I KZ 29/21; z dnia 13 października 2021 r. II KO 30/21; z dnia 28 września 2022 r., IV KK 333/22; z dnia 27 lutego 2023 r., II KB 10/22). Wobec faktu, że szeroką argumentację w tym zakresie zawarto w uzasadnieniach tych orzeczeń ponowne jej przytaczanie jest zbędne, tym bardziej, że obecny skład Sądu Najwyższego w całości argumenty te podziela i uznaje je za własne. Już zatem ta okoliczność musi skutkować wyłączeniem tego sędziego od rozpoznania sprawy kasacyjnej, tak aby Polska nie ponosiła odpowiedzialności odszkodowawczej za naruszenie art. 6 ust. 1 EKPC, co jest bardzo prawdopodobne uwzględniając dotychczasową linię orzeczniczą ETPC.

Mając powyższe na uwadze koniecznym stało się podjęcie przez Sąd Najwyższy decyzji o wyłączeniu S. Stankiewicza od rozpoznania sprawy IV KK 333/22.

[PGW]

[ms]